ազատաց դէմ, ես իմ լեռներուս մէջ, իմ գիւղիս մէջ հանգիստ եւ երջանիկ ապրած եմ միշտ եւ կ'ապրէի եթէ Բագարատ զիս չի փնտրեր եւ իբրեւ թէ բռնի զիս իրեն չի կապեր եւ բռնի ինձ չուսուցանէր թէ՝ հայ ժողովրդեան թշուառութեան միակ պատճառ այդ ազնուական դասն է: Այո՛, երկայն դիտողութեամբ տասներկու տարի է ականատես՝ այդ համոզման մէջ հաստատուեցայ. վասնզի երբ ազգի մը գլուխ կանցնին մարդ մը, դաս մը մարդիկ, եւ ամենեն պատիւ, փառք, յարգանք, յարկ կընդունին, փոխարէն պարտականութիւն մը կայ զանի ո՛չ միայն պաշտպանելու այլ եւ կառավարելու: Այդ պարտքը միթէ՞ կատարէր է նախարարութիւնը իշխանաց՝ ազատաց, ազնուականաց խումբը… Ես պատմեմ քեզի թէ ինչպէ՛ս կատարէր է եւ սրտիս ցաւով պատմեմ, ո՛վ Գուրգէն: Օր մը զհայոցթագաւորը դաւաճանութեամբ պարսից թագաւորը սպաննել տուեր է, նախարարները առանց դիմադրութեան դաւաճանին հնազանդէր են: Թագաւորին մէկ տղան կոտորածեն աղատել, մեծցել, օտարին օգնութեամբ եկել թշնամին վռնդել, երկիրը եւ ժողովուրդը պահել է՝ ազգին երկրորդ Լուսաւորիչն է եղել, նախարարները այդ մարդը, որ իրենցմէ զզուելով, թողել աթոռը գնացել է՝ աղաչել, դարձուցել եւ թունաւորել սպաննել են: Լաւ թագաւորին այսպէս են ըրել: Ետքը օր մը անպիտան թագաւոր մը ունեցել են, յիմար, անառակ տղայ մը, գնացել օտարին, անհաւատին, պարսկին մատնել են, թագաւորն ու թագաւորութիւնը վերջացուցել են: Կը թողում յիշել Մերուժաններ, Վասակներ, Գդիհոններ, որ ժողովրդեան արեան հեղեղներու եւ գերութեան պատճառ եղած են: Այլ կ'ուգամ կը հասնիմ մեր այս օրերուն թէ ինչ ըրած են այդ նախարարները եւ ինչպէ՛ս կառավարած են ժողովուրդը: Հիմա սա միջոցին Վասպուրական անհաւատից ընծայներ, պատարագներ, պատանդներ կ'ուտայ, Տարոնոյ երկիրը արեանց լիճ մ'է եղած. Սուրէն ազատողն գերութեան եւ. շղթանէըու է մատնուած, սա այս միջոցիս Գրիգոր Սիւնեաց Տէր եւ Բաբկէն Սիսական նահապետ տարի կայ, որ իրարու հետ կը պատերազմին, իբրեւ թէ օտարի հետ պատերազմի նիւթ կը պակսէր: